

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 244/06-4

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť I. H., bytom H., vo veci jeho nesúhlasu s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 95/06 z 15. marca 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. H. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 31. mája 2006 doručené podanie I. H. (ďalej len sťažovateľ), ktorým vyjadruje nespokojnosť s rozhodnutím ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 95/06 z 15. marca 2006 (ďalej len „rozhodnutie“) vo veci jeho sťažnosti doručenej ústavnému súdu 11. januára 2006, predmetom ktorej bolo namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Bardejov č. k. 4 C 79/2003-46 zo 14. októbra 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 403/04 z 31. októbra 2005.

Ústavný súd citovaným rozhodnutím odmietol jeho sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v dôsledku nesprávnych skutkových a právnych záverov okresného súdu a následne aj krajského súdu.

Ústavný súd poukázal v rozhodnutí na to, že zásadne nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani posudzovať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery všeobecný súd vyvodil. Konanie pred všeobecnými súdmi je predmetom kritiky ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie nejakého základného práva alebo slobody (napr. I. ÚS 24/00). Závery všeobecných súdov podľa názoru ústavného súdu nebolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľom označeným základným právom.

Na toto rozhodnutie reagoval sťažovateľ podaním označeným ako „*Vyslovenie nesúhlasu s podaným uzáverom a obsahom odôvodnenia*“, v ktorom opätovne poukazuje na závery oboch súdov, ktoré sú podľa neho „*zjavne neodôvodnené, vedome odbočujúce od merita tejto právnej veci, čo je z hľadiska - ÚS SR neospravedliteľné ničím!*“, a tiež polemizuje s právnym názorom ústavného súdu vyslovenom v uznesení o odmietnutí jeho sťažnosti a vyjadruje svoj nesúhlas s ním. V závere svojho podania sťažovateľ uvádza:

„Preto pre Vás ako zástupcu ÚS SR je potom všetkom (skutkový stav veci, moja podaná sťažnosť, uvádzané dôvody, dôkazy poukázané) ešte prihliadať ako dôvodné len preto, že sa s odôvodnením 1. st. súdu stotožnil odvolací súd je nielen protiprávne, nezákonné, ale aj nemorálne postaveniu sudcu ÚS SR.

Potvrďuje Vaše tvrdenie o záveru, že nevyplýva jednostrannosť a tvrdenie, že je založené na výklade § ZP 45 a cit znenia 1. st. súdu, ako aj závery Odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil s 1. st. súdom, je z ústavného hľadiska ako dostatočné a relevantné a ešte pritom poukázat' na tento môj konkrétny prípad a po takomto vedomom nekonaní oboch súdov, od veci, je skutočne stav, ktorý nectí nielen Vás pán B., ale ani ÚS SR.

Túto vec by mal riešiť aj preds. ÚS SR pán M., na ktoré ako na vedomie túto sťažnosť zasielam.

Potom už odmietnutie právneho zástupcu, o ktorého som požiadal bola už len rutina zo zaužívacej praxe ÚS SR, vec odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú...!?

Ja žiadam od Vás nielen nápravu pán preds. ÚS SR, ale aj satisfakciu za také, vedomé konanie sudcu ÚS SR!!!!“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práva alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podanie sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 citovaného zákona predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona. Podľa uvedeného ustanovenia zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom podania konštatuje, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 95/06 z 15. marca 2006. Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako neprípustnú [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].

Na záver ústavný súd poznamenáva, že podanie sťažovateľa má charakter opravného prostriedku, ktorý proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný, o čom bol sťažovateľ aj riadne poučený v citovanom rozhodnutí ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2006